

ΚΑΤΑΡΑ ΘΕΟΥ

Ὅρνια καὶ λύκοι, ποὺ τροχίζετε
 Τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια σας στ' ἀνῶο κοπάδι,
 Ποὺ σιάζει' αἷματα, κατάρας σας,
 Κι ἀνάθεμά σας, τέρατα τοῦ Ἄδῃ.

Καρδιὰ ἐστίς ἀνθρωπινὴ δὲν ἔχετε .
 Κ' οἱ ἄγριοι μπροστά σας εἶνε ἄγριοι.
 Βουλγάρους νὰ σᾶς πῶ ; Ρουμάνους ; τίποτε.
 Περσότερο εἶστε κι ἀπ' ἀνθρωποφάγοι.

Περσότερο τῆς σάρκες ὅπου ρέγεστε,
 Δὲν εἶνε σάρκες ὁμοίων σας· ἓνα πρὸς ἓνα,
 Γέρονς καὶ προεστοὺς καὶ γυναικόπαιδα
 Τὰ δόντια σας ξεσκοῦν τὰ λυσσασμένα.

Κιὰ πέφτουνε τὰ νύχια σας τὰ βρώμικα,
 Μαῦροι κοράκια, σκότεινοι πετροῦτες,
 Σὰ σὲ πουλιὰ δειλιά, στὰ βυζανιάρικα
 Κιὼ στοὺς μωρογοιτοὺς τοὺς ρημοσπίτες.

Κ' ἡ λύσσα σας ξεσπᾷ στὴν ἐκκλησία μας,
 Τὸ σχῆμα τὸ ἱερὸ δὲ σᾶς τρομάζει
 Στῆς λίσσες τὸ κυλάτε μὲ τὰ αἷματα,
 Καὶ στέκεται ἡ Εὐρώπη καὶ κνιτάζει !

Κατάρα σας κι ἀνάθεμά σας, ἄτιμοι,
 Προδότες τοῦ Θεοῦ, ἀλλοίμονό σας !
 Μὲ τὸν ἀδύνατό σας σὺν τὰ βάνετε,
 Τὰ βάνετε, ἀλιτήριοι, μὲ τὸ Θεό σας !

Ἄλλοίμονό σας, ναί, κι ἄλλοι' στὴν ὥρα σας !
 Θὰ νῶρθῃ καὶ γὰρ σᾶς, θὰ νῶρθῃ ἡ κρίσι,
 Κι ἀπ' τοὺς πολλοὺς καὶ δυνατοὺς ποῦ στέκουν γύρω σας
 Κανεὶς δὲν θὰ μπορῇ νὰ σᾶς βοηθήσῃ.

Κανεὶς νὰ λυπηθῇ γὰρ σᾶς. Τὰ αἷματα
 Κ' ἡ σάρκες ποῦ σᾶς χόρτασαν, ἀγρίμια,
 Ποτάμια θὰ γινοῦν καὶ βράχια, σίδερα
 Καντά, στὴ ματωμένη σας τὴ γύμνια.

Δικαιοσύνη ξένου δὲν προσμένουμε
 Κ' ἐκδίκεσι ἀπ' ἄλλου δὲν καρτεροῦμε,
 Μονάχοι μας τὸ αἷμα ποῦ μᾶς ἤπιατε,
 Χίλιες φορὲς καί' μεῖς θὰ σᾶς τὸ πιοῦμε.

Παλληκαρήσια, ἀντρέβια, ὄχι αἷμα,
 Ὅχι παιδιὰ, γυναιῖκες, γέρονς, ὄχι
 Ὅτι λίκους, σὲ θρασύμια ἀγριοτσάκαλι
 Τὸ χέρι μας θὰ πέση μὲ τὸ βρόχι.

Ὁργὴ Θεοῦ λαμπάδιασε καὶ φούντωσε
 Θεοῦ Δικαιοσύνη, καὶ προφτάνει,
 Μετανοιωμένους ὄλους κ' ἀμετανιωτοὺς
 Θὰ σᾶς ρουφήξῃ πύρρο ποτάμι.

Σ. ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ

Ι Δ Ε Ω Δ Ε Σ

Γοργὰ ὅταν περιστέρια ὅστα ἐπουράνια
 χρυσόφτερα πετάξῃ ἀγγελούδια,
 —ἀγνοί μου πόθοι—πλέξῃτε στεφάνια
 μ' ἀνθούς, μ' ἀκτίνες, μ' ὄμορφα τραγοῦδια·

Καὶ τῆς παρθένας θαυμαστὴ κορώνια
 φορέσετε ὅστ' ἀτίμητο κεφάλι
 καὶ μέσ' ὅτου Παραδείσου τὸν ἀνθῶνα
 χορεύετε καὶ φάλλετε τὰ κάλλη.

Τὸν κόσμον τὸ γλυκὸ τραγοῦδι ἄς ράνῃ
 ὅστα πέρατα τοῦ Ἀπείρου ἄς ἀντηχήσῃ
 καὶ ἄθάνατο τὸν χρόνον ἄς περάσῃ.

Καὶ τὸ χρυσὸ τῆς παρθενίας στεφάνι
 περιλαμπρον ἄς ἀκτινοβολήσῃ
 καὶ ὡς Ἴρις ἄς κυκλώσῃ ὅλη τὴν πλάσῃ.

(Π ἄ ρ ο ι)
 1900

ΑΓΓ. ΜΑΚΡΗΣ